

# Liszt Ferenc éjszakája a Hal téri házban

A gyertyaláng – rózsálló asszonyöl –  
ellobban a sötétség összezáruló  
combjai között. A levetett reverenda,  
mint kidőlt tintatartó, éjszakával  
szennyezi be a szobát. Némán fénylik  
Isten díszkardja: a Tejút. Most kellene  
meghallanom a szférák zenéjét, de a  
mennybe, mint ősszel felázott talajba  
a krumpli, belerohadtak az angyalok.

Csend van. Köröttem alszik Magyarország.  
S horizontja, e csókra csücsörítő  
száj, nagyokat cuppant álmában, és  
nyálát csurgatja: Légy hálás, hogy a  
miénk vagy, Franci! S én hálás vagyok.  
Csak meg ne lásd, hogy a rapszodiák  
aransújtása megfakult molyette  
díszmagyarodon, én szegény hazám.  
Bemuzsikáltalak az Európa  
Grand Hotelbe, s nem vettem észre, hogy  
neked a konyhán terítettek. Most már  
mindegy. Aludj hát, és csak álmodd  
viszontcsókját az égnek. Én  
fől nem riasztlak többé. Kulcsra zárva,  
mint koporsó, a zongora. A gyertya  
megunt kísértését kioltva, némán  
nézek a fenn rozsdásodó Tejútra,  
s a térre, hol a halaskofák standjain  
pikkelyek csillagképei ragyognak –  
halbúzos, fejtetőre állított  
Mindenség, amelyben az angyalokból  
keményítőt főznek vagy krumpliszeszt, és

a kokárda a lólap közepe.

---

(A [\*Kormos István és Baka István versei\*](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)